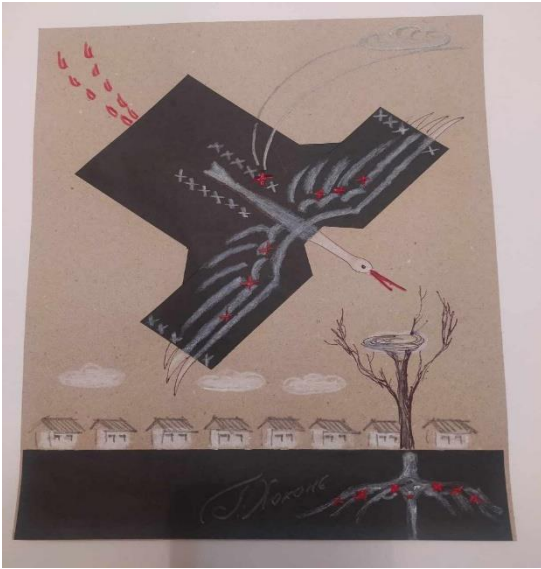

Пам'яті Олександра Сьотки

15.02.1981р. -16.02.2023р.

*Як і тоді у луганському лісі
Ти вів усіх в пекельний штурм
Де навпроти смерті і нищих бісів
Народився вічним серед прощальних сурм
Ти вічним вже прощався з нами
І вічного тебе зустрів сам Бог
І вільним дітям, холодними руками
Сотворив ти більш, ніж небесний педагог*

Олександр Сьотка народився в серці Забужжя, де кожен куток рідного села став частиною його неповторної біографії. В юні роки він насолоджувався книжками та любив багато читати. Свою долю з історією України пов'язав в найбільш нелегкий час. Відважний і справедливий, вступив до Збройних Сил України, де вивчився в десантно-штурмових військах та пройшов військову підготовку у Великій Британії. Його шлях пролягав через важкі випробування та ризиковані місії. Його безстрашність та відданість стали символом його героїзму.

Життєвий шлях Сашка...

Сьотка Олександр Михайлович народився 15.02.1981р. в с. Забужжя, де пройшли його дитячі та шкільні роки.

Олександр виховувався бабусею. Старенька хата була, як віддзеркаленням тяжкої долі цієї сім'ї. Батьки померли ще коли він був зовсім юним, а молодша сестра знайшла своє щастя у іншій країні. В молоді роки він на повну насолоджувався життям. Саша був дуже відважним, добрим і справедливим. В нього було багато друзів, які до сьогоднішнього дня не забувають його. Сторінка життя Олександра була запламлена горем, але обличчя у нього було завжди усміхненим. Для всіх він був надзвичайно доброю людиною, а коли зумів повернути своє

життя у правильне русло, то став ще й людиною великої сили волі.

Коли росія напала на Україну, він добровільно вступив до лав ЗСУ. Після закінчення війни планував продовжувати працювати військовим. Служив в десантно-штурмових військах СПГ навідником, пройшов воєнну підготовку у Великій Британії. Неодноразово казав, що готовий віддати своє життя за Україну. 16 лютого 2023р. у Луганській обл. с. Діброва під час бойового штурму Олександр героїчно загинув. Підійшовши до позиції ворога дуже близько був поранений в голову і шию. Тепер він Герой. Він так хотів ,щоб ним пишалася сестра, а ним пишається вся Україна.

Зі слів сестри Анни...

Це розповідь від сестри Олександра, яка розкриває нам винятковий світ його шкільних років.

Сестра згадує: «Сашко в школі не вчився на відмінно, проте його знання історії завжди зачаровували , його життя було сповнене глибокими емоціями, і, звісно ж, любов'ю до літератури та національних цінностей. Неодноразово дискутував з вчителем історії вражаючи своїми знаннями. Його захоплення книжками було безмежним. Вдома завжди любив перегортати сторінки, поглиблюючись у світ літератури, особливо у творчість Тараса Шевченка. Часто цитував його вірші побратимам на війні. Друг Роман розповідав, що Сашко мав особливу прихильність до висловів Шевченка. У дитинстві він пророкував свою долю, говорячи Роману, що помре як Тарас Шевченко, на наступний день після свого дня народження. На превеликий жаль ,його слова були пророчі. Саша постійно жив віршами та цитатами свого улюбленого поета, і навіть на пам'ятнику побратими просили написати вислів Шевченка.

Сашко був справжнім патріотом рідної мови. Не любив, коли хтось говорив суржилом, завжди виправляв. Ми з сином зараз проживаємо в Іспанії. Брат часто нагадував нам: "Чужого навчайтесь і свого не цурайтесь". Сашко дуже пишався тим, що захищає Україну. До початку війни часто шкодував, що не зробив вагомого внеску для своєї країни, але свідомо готовий був віддати своє життя за неї. Він не лише говорив про це, але і показував на своєму прикладі. Брав участь у революції Гідності. З початком повномасштабного вторгнення одним з перших вступив добровольцем до лав ЗСУ. Він став частиною історії своєї країни.».

Останній штурм

Зі слів побратимів: Міцний, витривалий, безстрашний – справжній воїн! Він понад усе мріяв про перемогу та свою вишиванку. В одному з боїв, проявив велику відвагу, вирушивши першим у штурм ворожих позицій.

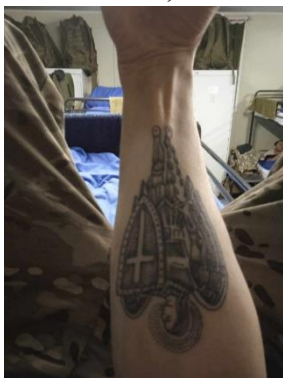
Побратим Олександр Дроздовський гранатометник, йшов позаду Сашка на відстані і приблизно знає як все відбувалося. Він теж отримав багато тяжких осколкових поранень.

З розповіді побратима Олександра: «Саша відзначався неабиякою сміливістю, навіть коли у всіх були сумніви, в нього не було жодного. Перед штурмом о 4 ранку, коли ще було темно, Саша сказав, що в бій піде першим. Тоді стріляли зі всіх сторін, летіли бомби в нашу сторону, але наші незламні воїни йшли до кінця. Саша був один із перших хто дістався до самого окопу москалів і бився до останнього подиху. Отримав кульове поранення в голову, де миттєво загинув. Інші поранення відбулися вже після його смерті. Його вчинок дозволив їм

відвоювати той окоп. Було взято в полон 8 москалів, ще двох привели пізніше. Але великі втрати були і з нашого боку, загинуло 10 найкращих воїнів, і один зниклий безвісти, його знайшли через 9 днів. Тіло Сашка вдалося забрати лише на другий день, через перестрілку з різних сторін, вони забирали тільки поранених. Коли сестра запитувала, як загинув брат, побратими говорили одне: він був безстрашним і завжди йшов першим».

Побратим Андрій Пилипчук згадує коли вони сиділи в окопах, і над ними літали вертольоти з яких кидали бомби, вони прощалися один з одним. Сашко казав всім, я ніколи не здамся в полон, якщо нас будуть брати, ви вискакуйте, а я підірву себе разом з ворогами. Були люті морози, вони спали по декілька годин в замерзлих окопах, якщо вдавалось. Пережили вони багато. А у Великій Британії побратими набили однакові татуювання святого Михайла, покровителя Десантно-штурмових військ. Василь Стецина розповів, що разом із Сашком вони ходили в ліс по гриби, ловили рибу та раки, а потім готували смачну їжу в лісі і говорили про життя. Коли загинув Саша, плакали всі хлопці, розказує Василь, вони не могли в це повірити.

Татуювання Архангела Михайла, покровителя десантно-штурмових військ, яку Олександр набив разом з побратимами

Вірш сестри Анни в пам'ять брату

*Вже не почую більше голос твій, мій
брате!*

*Більше не будеш Батьківщину
захищати.*

*Портрет твій в хаті... тиша.
Не думала, що ти мене залишиш.*

*Коли орда почала наступати,
Ти не зумів спокійно спати,
Уперто штурмував всі
військкомати,
Бо так хотів країну захищати.*

*І досягнувши свого, ти пішов,
І там себе по-новому знайшов.
Військовий досвід в Британії здобув,
На вірність Україні присягнув.*

*Десантника присягу ти прийняв.
В цю ніч, ворожу нечисть
штурмував.
Життєвий вогник твій так рано
догорів,
В селі Діброва смерть свою зустрів.*

*Тобі лиш виповнилось 42,
а ти уже у вічності, тебе нема...
Загинув о 4 на світанку,
не одягнеш ти більше, сорочку
вишиванку.*

*Ти був сміливим кажуть побратими,
Не сумнівався в штурмі ні хвилини
Ти патріотом був своєї
Батьківщини,
Віддав життя за волю України.*

*Я зі сльозами поклала в домовину
Тобі сорочку вишиту, єдину.
Багато друзів попрощатися
прийшло,
Тебе зустріло на колінах, всім селом.*

*Для тебе квітами дорога вся
стелилась,
За тебе я і церква вся молилась.
Так сумно, як болить за Тебе, брате!
Тебе я буду завжди пам'ятати.*

*Казав, пишатися ти будеш мною,
І я пишаюся, пишаюся Тобою!
Ти став Героєм братику,
рідненький!
Своє життя не пожалів за нашу
неньку!*

*Ти бачив пекло, але пішов у Рай,
Тебе любити буду завжди, знай!
В пам'ять про тебе посадили
дерево!
Нехай цвіте і квітне в нашій краю!
Життя твоє, нехай в корінні
проросте.
Твоя душа у кожнім цвіті,
розцвітає!
Я пишаюся братику тобою!*

Дружба з чотирилапим

Любов Сашка до котика, це було щось особливе. Пішовши на війну, він тимчасово передав його другу, купивши запас корму.

Кожен дзвінок з війни проникався стурбованістю за своїм чотирилапим другом. Прагнучи пригорнутися до кота, він заявив, що, якщо візьме відпустку, проведе час тільки з котом – їм двом нікого більше не потрібно. Таким чином, котик став не лише його домашнім улюбленцем, але й джерелом спокою та підтримки у важкі часи відсутності дому.

Словами однокласників...

Герої – це люди, які творять добро і заслуговують поваги. Є заслужені герої, визнані урядом і відомі на весь світ, а є герої, про яких ми навіть не чули, і вони тихо продовжують жити в тіні.

З усмішкою на обличчі Леся Сидорик згадує: «Шкільні роки – це найкращі роки у житті кожної людини. Пролетіли вони швидко, залишивши позаду наше дитинство. Ми кружляли випускний вальс, і ніхто з нас не міг подумати що у наше життя увірветься війна. В моїй пам'яті Олександр залишився симпатичним хлопчиною з великими сірими очима з великим добрим серцем.

Пригадаю, на групі продовженого дня, Ганна Петрівна Смілка садила його собі на коліна, щоб зробити з ним домашнє завдання , вона до нього ставилася з особливою турботою та ніжністю.

Саша гарно танцював, ходив на гурток «Народних танців» під керівництвом Антонюк Руслани Миколаївни. Ми часто займали призові місця у різних конкурсах.

На уроках фізичного виховання показував хороші результати у стрибках, біг на короткі дистанції, дуже добре грав у футбол, баскетбол. Він цікавився футболом , а також збирав різні журнали і виписки» .

Наталя Головка пригадує: «Одного разу у парку біля школи Саша нам розповів, що подарунки на свято Миколая нам дарують батьки, а не Миколай. В цей день ми довго дискутували».

«Саша був відповідальним, брав участь у всіх виступах, концертах. Пригадаю, що на Різдвяні свята у Вертепі завжди грав роль «чортика»». - доповнила пані Леся.

«Сашко дуже добре знав географію, часто змагався знаннями з однокласником Кічуном,» - розповідає Володя.

Хомик Андрій згадує: «Одного разу на уроці математики він вискочив з вікна класу(це було на першому поверсі і вікно не було видно вчителю), назбирав в шкільному саду горіхів і повернувся в клас непоміченим».

«Саша говорив ,що ніколи не одружиться,» - нагадала нам *Оксана Петринич* .

«Після закінчення школи, коли ми всі пішли своїми стежинами життя, він завжди при зустрічі зупинявся, вітався, запитував як справи. В моїй пам'яті він завжди залишиться усміхненим ,життєрадісним , позитивним, справедливим, завжди готовим допомогти. Для мене він став героєм вже тоді, коли добровольцем пішов захищати нашу Україну. Саша віддав своє життя за майбутнє нашої України і за майбутнє свого улюбленого племінника, якого любив безмежно. Він наш герой!!! Він назавжди залишиться в наших серцях!!! Герої не вмирають...», - з гордістю сказала *Леся Сидорик*.

Зі слів *старости села Світлани Коляди*: «Для мене Саша є двічі Героєм. Я захоплююсь людьми, які вміють зібрати свою волю в кулак і подолати життєві труднощі та негаразди. Він це зумів. А потім, коли почалося повномасштабне вторгнення, Олександр наполегливо просився до лав Захисників України. Він вважав своїм обов'язком захистити людей, свою країну. За неї він загинув. Не ховався за спину побратимів, завжди ставав до бою першим. Україна існує завдяки таким Героям!»

Олександр Сьотка — це не лише ім'я на пам'ятній дошці, але і живий образ людини, яка вклала своє серце у служіння рідній землі. Він став героєм та символом відданості іншим, незалежно від часу і випробувань. Серце Саші битиметься в пам'яті тих, хто його знав. Він був тим, хто завжди піднімав дух інших. Навіть далеко від дому, він не втратив свого гумору і позитивного погляду на життя. Своєю смертю Саша залишив пустоту в серцях близьких для нього людей. Його життєвий шлях — це не лише історія героїзму, вона сповнена тепла, доброти і любові. Його безмежна любов до країни і природи підкреслювалася навіть через його пристрасть до улюбленого котика.

Тож низький уклін вам, вічні Герої, воїни, борці, жертви, за те, що ви даєте нам можливість відчувати у майбутньому всю повноту життя, це неповторне відчуття краси, безмежності душі і помислів. Спасибі вам, рідні, за те, що ви були в історії нашого народу і є в пам'яті нашої нації. І якщо в зоряну ніч, десь далеко в безмежності простору, яскраво спалахне зоря, то щиросердно віримо, що це привіт від вас, від вічності, від безсмертя нашому і прийдешнім поколінням. ...Кожному поколінню сняться свої кошмари. (жахіття) Тепер ми знаємо свої.

Участь у регіонально історико-краєзнавчій акції «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають» ***Народжені, щоб жити Вічно!*** взяли вчителі та учні Забузької ЗШ І-ІІІ ступенів Червоноградського району Львівської області:

Смілка Ганна Петрівна, Бобровська Ірина Іванівна, Котик Володимир Степанович – керівники

Потап Дарія

Рибачук Вероніка

Рибачук Софія

Літературний редактор : Федунь Надія Степанівна